

B.**Mødet den 9. November 1905.****(For lukkede Døre).**

Fraværende var: Harald Jensen.

1. (J. Nr. 321—1905). Nørgaard erindrede om, at det i sidste Møde var blevet overdraget Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse at forhandle med Fiskehandler Bartels paa den ene Side og Agent Poulsen og Snedker Brandt paa den anden Side i Anledning af Bebyggelsen af den førstnævnte tilhørende Ejendom Aagade Nr. 61 og sidstnævntes Naboejendom under Hensyn til Muligheden for en Udvidelse af Passagen mellem Aagade og Kannikegade. Idet han skulde henvise til det i forrige Møde af ham fremdragne, skulde han blot tilføje, at Forholdet var dette, at Poulsen for sin Ejendom faktisk kun havde givet 8100 Kr., selv om han regnede, at den stod ham i en noget højere Pris, medens han forlangte 10,500 Kr., foruden at Køberen skulde bære alle Omkostningerne ved Salget. Fiskehandler Bartels var efterhaanden villig til at give 8000 Kr. for Nabogrunden, og længere kunde man formentlig ikke vente, at han vilde strække sig. Herefter vilde Udvidelsen af den ommeldte Passage blive Kommunen temmelig kostbar. Under disse Forhold ansaa Udvalget

det for heldigst, at man overdrog det eventuelt at foranledige Grundstykket, der var nødvendigt til Udvidelse af Passagen, eksproprieret, hvilket sandsynligvis vilde blive billigere for Kommunen.

Det vedtoges at bemyndige Udvalget til, forsaavidt fornyede Forhandlinger ikke maatte føre til et antageligt Tilbud fra Poulsen og Brandt angaaende Salget af deres Ejendomme, da at foranledige denne eksproprieret.

2. (J. Nr. 300—1905). Der forelaa Forespørgsel fra Marselisborgudvalget angaaende Salg af et Areal ved Enden af Dalgasavenuen til Bagermester Klein, der paatænkte at opføre en Bygning til Konditori paa Grunden.

Johan Pedersen gjorde opmærksom paa, at hvad det i første Række drejede sig om at afgøre, var dette, om man overhovedet vilde tillade, at der paa det ommeldte Sted indrettedes Konditori. Havde man intet imod dette, skulde man derefter tage Bestemmelse om, hvilken Pris man vilde forlange for Grunden, idet det jo var naturligt, at der forlangtes mere, naar Køberen vilde anvende den til dér at drive Næring, end naar den skulde bruges til Villabebyggelse.

Laursen forekom det ikke, at Kommunen hidtil havde været heldig med sine Restaurationer, og der var vel næppe særlig Grund til at skabe disse ny Konkurrenter.

Lottrup vilde absolut fraraade, at man gav Tilladelse til at drive Konditori paa det ommeldte Sted. Følgen vilde utvivlsomt blive, at dette Konditori gik over til at blive en almindelige Restauration, der vilde være en højst generende Konkurrent for den ny Pavillon i »Friheden«. Det kunde Kommunen ikke være tjent med, da den i sin Tid skulde overtage sidstnævnte Pavillon.

Naar der under Sagen tillige var Tale om et Mage-læg med Sporvejsselskabet, hvorved dette kunde faa Plads til at opføre en Administrationsbygning ved Siden af Sporvejs Remisen, havde han intet mod dette. Den Plads, der herefter blev tilbage ved Enden af Remisen, kunde man tilplante med Graner, saaledes at man kunde faa den nævnte Remise skjult.

Nørgaard kunde ikke indse, hvorfor man skulde nære saa stor Mistillid til sig selv. Fordi man gav Tilladelse til et Konditori, var det da ikke nødvendigt, at det absolut skulde ende som en Restauration. Det vilde sikkert være vanskeligt ellers at faa en passende Afslutning paa Dalgasavenuen, idet det nederste Stykke, som Bager Klein vilde købe, næppe vilde kunne ventes solgt til Opførelse af en Villa til Beboelse; dertil egnede det sig ikke. Et Konditori ved Indgangen til Skoven vilde være en Behagelighed for de Skovbesøgende, og man kunde paalægge Køberen i Forbindelse med det at opføre en Nødtørftsanstalt til offentlig Brug, noget der ogsaa havde sin Betydning.

Filtenborg fandt, at det vilde være en ganske god Forretning for Kommunen at afhænde det ommeldte Areal til det nævnte Brug, idet man selvfølgelig maatte forlange en noget højere Pris i dette Tilfælde end ellers sædvanligt derude, f. Eks. 4 Kr. pr. □ Alen. Et Konditori derude vilde næppe kunne skade Pavillonen i »Friheden«, og en Restauration behøvede man jo ikke at give Tilladelse til. Naar man derhos fik det ommeldte Magelæg i Stand med Sporvejsselskabet, havde man faaet Forholdene derude ordnet paa en særdeles god Maade.

Jacob Jensen var ganske paa det rene med, at man, hvis man skulde sælge den oftnævnte Grund til Næringsbrug, maatte have betydeligt mere for den end ellers for Grunde derude. Han vilde dog være meget betænkelig ved at gaa med til at give Tilladelse til Indretning af et Konditori dér. Selv om man betingede sig, at der ikke maatte drives Restauration dér, kunde man ikke være vis paa, at ikke et senere Byraad dispenserede fra denne Betingelse, og en egentlig Restauration skulde man ikke gerne have derude. Det var jo ikke heller let at overskue, hvilken Indflydelse en Tilladelse som den ommeldte vilde have paa Salget af Villagrunde i det paagældende Kvarter, men den vilde temmelig sikkert bevirke en Nedgang af disses Værdi. Naar man fik Magelæget i Stand med Sporvejsselskabet, blev der ved Enden af Dalgasavenuen tilstrækkelig Grund til Opførelse af en Villa; skulde det vise sig, at man ikke kunde sælge den, kunde man beplante den, og paa den Maade faa en passende Afslutning af Avenuen.

Thomsen var, efter at have overvejet Spørgsmaalet nærmere, kommet til det Resultat, at han ikke turde anbefale at sælge Grunden med Tilladelse til derpaa at indrette Konditori, hvilket jo vilde sige, at vedkommende havde Ret til Udskænkning af Spiritus — det gik han da ud fra — og altsaa i Virkeligheden vilde faa en Slags Restauration dér. Skulde man tænke sig, at kunne imødekomme Andrageren, maatte i hvert Tilfælde Prisen for Grunden sættes meget op, f. Eks. til ca. 10 Kr. pr. □ Alen.

Jul. Andersen saa ikke rettere, end at man, hvis man gav den omspurgte Tilladelse, hvad enten man kaldte det Konditori eller Restauration, fik et

Værtshus mere, og dem havde man saamænd nok af. Han vilde derfor fraraade, at man solgte den oftnævnte Grund i det ommeldte Øjemed.

Vestesen skulde villig indrømme, at det yderste Grundstykke ved Dalgasavenuen ikke eguede sig til Villabebyggelse, navnlig paa Grund af Naboskabet til Sporvognsremisen, men det forekom ham, at det daarligt vilde harmonere med Kvarterets Karakter som Villakvarter at lægge en Restauration derude. Man maatte saa hellere foranledige det omhandlede Areal beplantet.

Schourup vilde ligeledes bestemt fraraade, at man tillod, at der etableredes Restaurations Virksomhed paa det ommeldte Sted.

Johan Pedersen skulde ikke gøre noget Forsøg paa at skjule, at det selvfølgelig, hvis man gik ind paa at imødekomme Andragerne, vilde sige, at der blev en Restauration. Pladsen var vel i og for sig ikke heller daarlig egnet til dette Brug, og en Restauration der vilde næppe skade Pavillonen i Friheden meget, om end noget, men naar Stemningen i Byraadet over for det foreliggende Spørgsmaal var saa delt, maatte man sikkert helst foreløbig lade Sagen hvile, og ogsaa stille det foreslaaede Magelæg med Sporvejsselskabet i Bero indtil videre.

Filtenborg vilde, efter de under Debatten faldne Udtalelser og det under denne Oplyste, slutte sig til den foregaaende Talers Forslag om at lade Sagen bero foreløbig.

Det vedtoges at svare Udvalget, at den paagældende Grund ikke maa sælges til den ommeldte Brug.

3. (J. Nr 303—1905). Efter Indstilling fra Overtilsynet med Snekastningen, vedtoges det at antage det fra Vognmandsföreningen foreliggende Tilbud

om Bortkørsel af Sne for en Betaling af 70 Øre pr. Læs saaledes, at Kommunens Snekastere læsse disse.

4. (J. Nr. 311—1905). Det vedtoges at svare Fæstemand Koch, der havde andraget om at maatte antage sin Søn, fhv. Købmand L. V. P. Koch, som Medhjælper ved den af ham drevne **Fæstevirksomhed**, saaledes at denne, naar Andrageren traadte tilbage, overtog den alene: At man intet havde at erindre mod, at han antog sin ommeldte Søn som privat Medhjælper, men at der ikke kunde gives noget Tilsagn med Hensyn til Stillingens Besættelse ved Andragerens Afgang.
5. (J. Nr. 329—1905). Det fra Graver Johansen modtagne Andragende om Afsked med Pension fra 1. Januar 1906 bevilgedes.

Kirkegaardsbestyrelsen bemyndiges til at lade hans Plads opslaa ledig fra det nævnte Tidspunkt at regne.

6. (J. Nr. 290—1905). Der forelaa Andragende fra Arrestforvarer Sørensen om Forbedring af hans Lønning.

Jacob Jensen vilde henstille, at man samtidig tog under Overvejelse, om der ikke kunde træffes en Ordning saaledes, at Andrageren indskrænkedes til at have Opsyn i Arresthuset, men ikke forestod Forplejningen af Arrestanterne.

Det foreliggende Andragende henvistes til Budgetudvalget.

7. (J. Nr. 185—1905). Det fra Blomstersælgerske Karen Andersen indkomne Andragende om Fritagelse for **Hundeafgift** bevilgedes.
8. (J. Nr. 243—1905). Der forelaa Andragende fra Restauratør Svejstrup om Nedsættelse af Lejeafgiften af »**Vennelyst**» for 1905—1906.

Udvalget for Byens Forskønnelse indstillede, at Andragerens Lejeafgift for det kommende Aar fastsættes til 4000 Kr. under Forudsætning af, at hans Omsætning naar op til 35,000 Kr.

Mikael Johansen fandt ikke, at den af Andrageren fremlagte Oversigt over sine Indtægter og Udgifter var fyldestgørende. Han kunde saaledes ønske oplyst, om de ikke ganske smaa Beløb, Andrageren havde oppebaaret af forskellige Foreninger i Leje af Etablissementet, var medregnet i den opgivne Indtægt. Han kunde iøvrigt ikke se rettere, end at den sidste Sæson havde været særdeles heldig for Andrageren, der alene paa Finnernes Koncert havde haft en Indtægt af 2 à 3000 Kr. Andrageren var for Resten meget lidet imødekommende over for de Foreninger, der holdt deres Fester i »Vennelyst«, og Taleren saa egentlig ikke, at der var nogen Grund til at være særlig velvillig over for ham, der Gang efter Gang havde faaet Afslag i sin Lejeafgift.

Jul. Andersen tvivlede ikke om, at samtlige Andragerens Indtægter af Etablissementet var medtaget i Opgørelsen, hvis Rigtighed var bekræftet af en paalidelig Mand. Indtægten ved Udleje til Foreninger drejede sig kun om nogle faa Hundrede Kroner. Finnernes Koncert gav ganske vist Andrageren en nogenlunde god Indtægt, men med den var faktisk Sæsonen forbi. Under Hensyn til, at to af Kommunens Restaurationer i Riis Skov netop nu blev ledige, havde man anset Øjeblikket for mindre heldigt til ogsaa at udbyde »Vennelyst«, og derfor havde man ment, at burde fremkomme med den foreliggende Indstilling. Han skulde endnu tilføje, at Svejstrups Lejemaal udløb med Udgangen af 1906.

L o t t r u p var — om end nødigt — gaaet med til Indstillingen, fordi Forholdet sikkert var dette, at Andrageren maatte standse sin Virksomhed, hvis man ikke gav ham noget Afslag i Lejen, og Tidspunktet ikke var heldigt til at udbyde »Venne-lyst« til Leje.

F i l t e n b o r g vilde foreslaa, at man tiltraadte Udvalgets Indstilling, da det kun drejede sig om et Aar.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.
